

1

„Něco se tu děje...“

– Stephen Stills, Buffalo Springfield / *For What It's Worth*

V pondělí večer se na Washington, D. C., snášely proudy deště. Když opouštěl své krycí zaměstnání v budově Johna Adamse, druhé nejstarší součásti Knihovny Kongresu, přetáhl si přes hlavu kapuci a vyšel mosaznými zadními dveřmi, pověsil se na něj sledovací tým.

Bílé auto.

První známka toho, že ho lidé v bílém autě sledují: tónovaná skla.

Druhá známka: Sotva se první kapky deště nad jeho prošedivělými vlasy dotkly kapuce modré horolezecké bundy, zaslechl zvuk startujícího motoru. Všiml si bílého vozu, zaparkovaného na zákazu zastavení na rohu Třetí a Jihovýchodní třídy A, řadovými domy lemované ulice, která se táhla od Kongresu přes rezidenční čtvrť Capitol Hillu.

Třetí známka: V chladném vzduchu spatřil šedé cáry výfukových plynů právě za tím bílým autem. Nerozjelo se. Nehnutě stálo na místě, ani stěrače se nehýbaly, a po tónovaném čelním skle stékaly kapky deště.

Čtvrtá známka: Nikdo z domu se k autu nehrnul. A nikdo z auta nevystoupil, aby po dlouhém dni v práci přeběhl těch pár metrů a padl do náručí čekající manželky.

Pátá známka: Cítil, že ho sledují. Odborníci na čínská bojová umění mluví o tíži pohledu slídila a o tom, že jej sledovaný může vnímat jako tlak na svém *čchi*. Kevin Powell – ten, kterému kdosi podře-

zal krk v jednom amsterdamském bordelu toho roku, co v Íránu padl šáh podporovaný CIA a Sovětský svaz vtrhl do Afghánistánu – trval na tom, že člověk musí dát na své instinkty. Kdo nebude naslouchat svému instinktu, toho prý jednoho krásného dne oddělají přímo na ulici anebo se s křikem probudí v pancéřované cele bez oken. Proto onoho pondělního večera šedovlasý muž, který právě vyšel do studeného jarního deště, dobře věděl, co znamená to mravenčení v břiše.

První, druhá, třetí, čtvrtá, pátá. Pět znaků jako na dlani. Dalo se spočítat na prstech jedné ruky, proč dospěl k přesvědčení, že ho lidé v tom bílém autě sledují.

Zadíval se doleva, na chodník táhnoucí se podél Adamsovy budovy, šestipatrové stěny z bílého kamene plné vědomostí a tajemství. Mosazné dveře za jeho zády by ustály náraz rozjetého automobilu stejně snadno jako útok obří gorily.

Po Třetí ulici se blížil chodec. Běloch, tmavé vlasy, věk ke čtyřicítce, klasický úřednický oblek a kravata, opálený, hnědé boty nevhodné pro běh. V jedné ruce v hnědé rukavici držel černý deštník, v druhé mobilní telefon, který si tiskl k uchu. „Jaká je vaše pozice?“ zeptal se zrovna.

Klidně to mohl být komunikační trik sledovacího týmu.

Podávat hlášení v rámci předstíraného telefonátu.

Ale šedovlasý muž si to nemyslel. *Příliš zbytečné.*

Muž v obleku přišel blíž, teď už byl skoro na jeho úrovni a hnědé boty krok za krokem čeřily tenkou vrstvičku vody na chodníku.

Přidal se k němu celý proud cizích lidí. Všichni vypadali jako úplně nevinní Američané, kteří si v pondělí večer po práci chtějí trochu povyrazit.

Pokud se na vás někdo pověsí, protože se chystá na špinavou práci, nebývá někdy nejlepší řešení dát se na útěk. Někdy je lepší zkomplikovat jim svou vlastní likvidaci zvýšením rizika prozrazení.

Šedovlasý muž v modré bundě s kapucí strčil ruce do kapes a vyrazil od Adamsovy budovy. Šel rychle, ale neutíkal. Vmísil se mezi

osm chodců, z nichž pět mělo nad hlavou deštníky. Jako modrý tučňák se po klikaté trase propletl až do středu deštníkové skupinky. Jedním z nejspolehlivějších způsobů, jak zvýšit riziko prozrazení, bylo vytvořit potenciální ztráty na životech mezi civilisty.

Byl to chytrý tah.

Leda by skupinka chodců, mezi které se vmísil, byla součástí sledovacího týmu.

Izraelci v roce 2010 při atentátu na vysokého představitele Hamásu v jednom dubajském hotelu použili tým o devětadvaceti lidech.

Ale mít na krku sledovací tým samozřejmě nemuselo znamenat rovnou pokus o fyzickou likvidaci. Mohlo jít jen o sledování. Anebo by ti cizí lidé pod deštníky, mezi které se na chodníku na Capitol Hillu v centru Washingtonu dobrovolně vmísil, mohli mít za úkol ho unést.

Cestou k řadě restaurací na Pennsylvania Avenue, ležící přímo naproti třem administrativním budovám Sněmovny reprezentantů, si prohlížel kolemjdoucí, ale ani jeden z nich mu nepřipadal jako *lovec*. Vzpomněl si na šestou třídu a na to, jak se s ostatními dětmi sjížděli do školy. Vybavila se mu vůně bicyklů.

Všichni jsme jako malé děti na bicyklech, pomyslel si. Anebo jako hejno ptáků.

Chvíli uvažoval, jestli je možné, aby jeho hejno chodců s deštníky najednou vycítilo nějakou změnu ve vesmíru a nečekaně se rozletělo jiným směrem. Ne, nepřidal by se k nim, ačkoli si ještě vzpomínal na radost, kterou mu přinášel běh na dlouhou trať. Ale to bylo před tím, než se proti němu spikla jeho vlastní kolena, záda a zbytky kulky v levém rameni.

Kondičně běhat přestal někdy v době, kdy se ve Washingtonu síly, jež ovládaly tuhle vodíkovými bombami obdařenou zemi, dohadovaly o orálním sexu v Bílém domě. Tehdy mu cestou do práce vlastní tělo začalo dávat najevo, že běhat pro zdraví je v jeho případě už zbytečné a na běhání pro radost může nadobro zapomenout. Smířil se s tím.

Ale stejně jako si vybavil ty dávné spory o orálním sexu, vzpomněl si i na to, že když běžíte hodně rychle a někde vedle vás se pohybují malé děti, máte lepší šanci uniknout, protože snajpři v Bejrútu přikládají největší prioritu poranění těch nejmenších dětí, protože ty pak přitahují zachránce. *Utíkej*, možná se dostaneš k těm dveřím – až na to, že to nejsou dveře, ale křižovatka Třetí ulice a Independence Avenue. Dnes večer nemáš kolo, nečekají tě žádné dveře a nezakryje tě clona černého dýmu z hořících pneumatik na pouličních barikádách.

Soustřed' se. Mysli na to, co je tady a teď. Washington, D. C. Deštivý pondělní večer.

Toho se drž.

Toho se musíš držet.

Jasně.

Sledují tě.

Když nic jiného, aspoň neztrácej důstojnost. Nedávej jim to zadarmo. Ať už *to* je cokoli.

Třetí ulice je jednosměrka vedoucí z rušné Pennsylvania Avenue, která přetíná Independence Avenue a míří ven z města, jako by člověku chtěla dát iluzi možného úniku. Na Třetí ulici parkují auta po obou stranách, jak u Adamsovy budovy, tak i naproti, před řadovými domy, v nichž povětšinou sídlí politické štáby kongresmanů. Jejich veřejné kanceláře se nacházejí o dva bloky dál. Díky tomuhle mimořádně praktickému uspořádání neodděluje politiky při výkonu jejich oficiálních funkcí od soukromých prostor, odkud mohou legálně telefonovat a škemrat o peníze na své znovuzvolení, nic víc než příjemná pětiminutová procházka. Každý vůz – *třeba bílé auto sledovacího týmu* – stojící na třídě A čelem k Adamsově budově by musel zahnout doprava, nic jiného mu dopravní značení neumožňovalo. Parkovat tam, kde parkovali oni, znamenalo, že by se nemohli rozjet a dát se na Třetí opačným směrem, než jim přikazovaly značky – tím směrem, kterým obvykle chodil domů.

To znamenalo, že sledovací tým zná jeho předpokládanou trasu. Takže to asi není jen tak někdo. Určitě budou informovaní, *proškolení*. Vědí, že by kolem nich neprošel, že prostě *nikdy* nepřejde na chodník třídy A, kde by se k nim mohl dostat nebezpečně blízko. A jakmile se dal do pohybu a zamířil k Independence Avenue, už se klidně mohli zařadit do provozu a vydat se na opačnou stranu – jako kdyby ho vůbec nesledovali.

Pak jedno kolečko kolem bloku. Vzhledem k tomu, že dopravní špička už odezněla a nevlídné počasí ulice dost vyprázdnilo, bylo celkem pravděpodobné, že se dostanou na křižovatku Pennsylvania Avenue a Třetí ulice právě včas, aby viděli, jestli odbočil mezi restaurace a bary na Pennsylvania, anebo jestli pokračoval po své pravidelné trase na Independence. Dalo se předpokládat, že se bude pohybovat stejným směrem jako vozy mířící z města, mohli ho tedy nenápadně sledovat dál, popojíždět a pokaždé po pár desítkách metrů zaparkovat u chodníku, aby ho udrželi před sebou. Mohli ho sledovat celou cestu domů.

Neohlížel se – pro případ, že by na něj nasadili i pěší.

Místo toho se zadíval do jasně osvětlených restaurací a řetězců kaváren a barů, které obsluhovaly jak státní zaměstnance holdující pivu za přijatelné ceny, tak i lobbisty, pro které tu šampaňské teklo proudem. Zaklonil hlavu, jak to jen šlo, aby se zadíval na obrovskou žlutou značku, která se tu objevila po 11. září a jejíž nesmlouvavá šipka přikazovala veškeré nákladní dopravě, aby uhnula z trasy mezi Sněmovnou reprezentantů a ikonickou budovou Kapitolu.

Zahlédl kongresového policistu, jak stojí v dešti vedle hlídkového vozu, zaparkovaného za blikajícími značkami objíždky. Kdyby snad nějaká dodávka nebo nákladák nerespektovaly předpisy a porušily zákaz vjezdu, policista by neměl moc času na rozmyšlení, jestli jde o vozidlo plné stavebního dříví, za jehož volantem sedí unavený a trochu zmatený řidič, anebo o auto z půjčovny, naložené až po strop výbušninou schopnou srovnat se zemí několik bloků domů. Musel by držet

pozici přímo v zóně smrti a pokusit se prostřílet takovému autu pneumatiky dřív, než roztrhá na cucky samotné srdce amerického státu.

Šedovlasý muž pohlédl za policistu, jeho vůz i žlutou šipku objížděky. V duchu si namlouval, že skrz koruny stromů bez listů na dálku dvou bloků vidí roh budovy Kapitolu. Představoval si jeho kopuli, v neustávajícím dešti bílou a lesklou.

Na samotném začátku Pennsylvania Avenue, hned v prvním bloku soukromých komerčních budov, které odsud krásně viděl, udržovala FBI před aférou Watergate a ještě nějakou dobu po ní tajné operační středisko. Bývalé doupe federálů bylo v nenápadné šedé budově s podzemní garáží, která bývala permanentně zavřená. O tom všem se dozvěděl, když začal žít *tímhle životem*. Že prý šedivá třípatrová budova patří FBI, to si na Capitol Hillu šuškal kde kdo, dokonce i členové a zaměstnanci Kongresu. Ale kdyby někdo z nich měl dost pravomocí a odvahy k tomu, aby se na budovu stojící mezi Kongresem a zbytkem světa zeptal přímo Úřadu, oficiální odpověď by zněla, že jde o „překladačské středisko“.

Jasně, pomyslel si. A to v překladač znamená...?

Stál na rohu bloku, kde v současnosti pracoval, čekal na zelenou na semaforu a hleděl na Independence Avenue s hlavou natočenou pod modrou kapucí právě dost na to, aby periferním viděním zaregistroval, kdyby se v proudu automobilů objevil *například* bílý osobák.

Vedle červeného panáčka a nápisu STŮJ se na semaforu rozsvítil digitální displej, na kterém začal odpočet:

30... 29... 28...

Roku 1998 jeden šílený střelec z Montany, který zabil dva příslušníky kongresové policie ve snaze prostřílet se do Kapitolu Spojených států, krátce před začátkem své trestné výpravy navštívil dům právě přes ulici od místa, kde teď šedovlasý muž stál. Bylo to po dlouhá desetiletí sídlo jedné okrajové politické skupiny; co po nich střelec s diagnostikovanou paranoidní schizofrenií chtěl, nikdo neví, ale něco ho k nim přitahovalo. Milovaný, leč už dávno mrtvý zakladatel politické-

ho uskupení, které od té doby přesídlilo na jinou adresu, míval údajně v ložnici černou kovovou sochu Adolfa Hitlera v životní velikosti, a členové této skupiny veřejně, leč nezákonně prodávali stejný podvodný lék na rakovinu, který zradil filmovou hvězdu Steva McQueena.

... 3... 2... 1... Na semaforu se rozsvítil zelený panáček.

Doufám, že dojdeš, kam máš namířeno, oslovil ho v duchu šedovlasý muž a sám vyrazil přes silnici. Měl před sebou ještě osm bloků.

Nehnul ani brvou, když periferním viděním zahlédl na leskle mokrém asfaltu odraz červeného světla semaforu na kapotě bílého osobního auta.

Na další křižovatce, na rohu Čtvrté, se na zelenou pustil, kam ho vedla – doprava přes ulici. Neohlížel se za sebe k místu, *kde se to tehdy stalo*. Nedíval se do strany a nehledal bílé auto, které, jak doufal, uvízlo o několik vozů dál, takže teď nemohlo vytúrovat motor, vystřelit na kluzkém asfaltu vpřed, nabrat chodce v modré bundě na kapotu a strhnout jej pod smrtící kola.

Přejet někoho autem, to nikdy není na jistotu.

Kolik si toho asi tenhle sledovací tým může dovolit?

Dostal se na chodník. Neohlížel se a zabočil doleva, po své obvyklé trase.

Nesměji na sobě pocítit tíhu mého pohledu.

O dva bloky dál, když míjel dlouhou nízkou budovu Eastern Marketu, kde J. Edgar Hoover zamlada pracoval jako poslíček, přestalo přšet.

Kolem něj svištěla auta mířící ven z centra. Lidé pospíchali z práce domů.

O čtyři bloky dál, když už se blížil ke svému nároží Jedenácté ulice, zahlédl bílou čepici a tmavomodrý svetr námořního důstojníka. Právě vycházel z čistírny, kde bývali častými návštěvníky vojáci sloužící na nedalekém velitelství námořní pěchoty.

Vybavil si, jak v Afghánistánu držel v náručí postřeleného desátíka od mariňáků, *toho kluka, který mu zachránil život*, a poslouchal ho, jak sténá a jak mu v hrdle bublá krev, až nakonec umřel, aniž by se

dozvěděl pravdu o člověku, za kterého položil život, aniž by to mohl vyprávět své rodině doma v Oklahomě.

Důstojník z čistírny nasedl za volant rodinného kombi s prázdnou dětskou sedačkou na zadním sedadle.

Šedovlasý muž si všiml červeného neonového nápisu ve výloze čistírny:

KREJČOVSKÉ ÚPRAVY

Kdyby to bylo tak snadné.

Znovu se zaměřil na budovu hned za rohem – číslo 309, dvoupatrový cihlový dům s modrou fasádou, k jehož tyrkysovým vstupním dveřím vedly čtyři černé kovové schůdky. Vystoupal po nich, krok za krokem, až *konečně* zasunul klíč do zámku. Pak se ohlédl a zkontroloval prostor za sebou.

Bílé auto projelo kolem, ladně zatočilo do protisměru a zaparkovalo na jednom z volných míst u protějšího chodníku, takže zůstalo stát tónovaným čelním sklem natočeným směrem k němu.

Motor bílého auta ztichl.

Nikdo nevystoupil. Tónovaná okénka zůstala zavřená.

Zasunul klíč do zámku tyrkysových dveří, odemkl a stiskl kliku. Koutkem oka zahlédl nenápadné třepotání u svého stehna – tak nízko, jak jen dosáhl, aniž by bylo vidět, co dělá, když každý den při odchodu z domu vkládal do škvíry ve dveřích utržený list. Loni v létě už se bál, že by si sousedi mohli všimnout, jak z keře na jejich předzahradce mizí listí, ačkoli do téhle části D. C. ještě nepronikla srnčí zvěř, která se přemnožila v Rock Creek Parku.

Ale nikdo si zřejmě ničeho nevšiml. Dokonce ani ta rozcuchaná čarodějnice odvedle, která často postávala za nízkým černým kovovým plůtkem, kde se jí pod nohama motal uštěkaný, špinavě bílý podvratač, a pokřikovala: *Kam se to tady hrabe na Severní Karolinu!* Neměla pravdu, ale ani on, ani nikdo jiný ze sousedů se neodvážil s ní polemizovat.

I dnes jako obvykle lístek vypadl ze spáry ve dveřích.

Ale mohl ho tam někdo nastražit.

Někdo mohl ty dveře otevřít. A čekat uvnitř.

Do háje.

Pak už byl v domě a tiskl se zády ke dveřím, které za sebou zavřel. Byt jeho domácí dostal ve večerních červánkách růžový nádech. Skoro všechen nábytek tady nechala, protože se musela narychlo odstěhovat do Bostonu, aby jí přiklepli místo pod penzi ve federální správě. Plochá televizní obrazovka, u které jeho adaptační specialistka trvala na tom, že ji do bytu dodá, visela nad krbem, v němž páčil papíry a borovicové třísky. Kupoval je od podnikavců, kteří během chladných měsíců rozváželi po městě palivové dříví ze Západní Virginie. Zelená pohovka patřila paní domácí, a její byla i mosazná postel nahoře v ložnici, kde spával. Zbytek nábytku – pár křesel, nějaké drobnosti, obrázky na stěnách, satelitní rádio s reproduktory –, to všechno patřilo jemu.

Nikdo na něj v růžovém světle zalitém obývacím pokoji nezaútočil.

Zatím.

Řadový domek měřil šest kroků na šířku a jedenadvacet kroků na délku. Cesta od vstupních dveří dozadu do kuchyně vedla kolem koupelny a kolem schodiště, stoupajícího nahoru k ložnici. Když je míjel, zadíval se na hnědý dřevěný schod ve výši očí, aby se ujistil, že zubní nit, kterou tam natáhl, ničí bota nestrhla.

Ale samozřejmě bylo možné, že dotyčný nit upevnil zpátky na místo.

Pokud to byli opravdoví profíci, kdo na něj číhal nahoře v ložnici nebo někde vzadu v domě, třeba v komoře plné harampádí, tak *do háje s tím vším; v takovém případě už byl mrtvý.*

Nahlédl do dolní koupelny. Záchodové prkénko bylo zvednuté. V zrcadle nad umyvadlem neviděl nic víc než odraz vlastní tváře. Stáhl si z šedivé hlavy modrou čepici.

Ani v kuchyni na něj nikdo nečekal. Zadní dveře byly zavřené a také kovová mříž, která je zvenčí kryla, se zdála být na místě. Venku

za dveřmi byla malá oplocená zahrádka, na které stál prostý dřevěný stůl a z jediného čtvercového otvoru v dlažbě rostl japonský javůrek, který mu sahal sotva do pasu. Západka i zámek na omšelé šedé brance, kterou se ze zahrady dalo dostat do boční uličky, vypadaly neporušeně, ačkoli každý, kdo by se jednou prošel kolem chatrného dřevěného plotu, by hned poznal, že z bezpečnostního hlediska je to obojí spíš špatný vtip.

Nechali mu nože.

Na vaření.

Adaptační specialistka se o nich zmínila jen tak mezi řečí, když se spolu procházeli po zásobovacím skladišti ve Fort Meade, na půli cesty mezi Washingtonem a Baltimorem, kde oficiálně sídlí Národní bezpečnostní agentura, a ona plnila jeho nákupní vozík. Měl sadu steakových nožů a na kuchyňské lince dřevěný stojan s ocílkou, dlouhým a pružným filetovacím nožem, zubatým nožem na chleba, monstrózním a *très français* nožem na maso ve tvaru rovnoramenného trojúhelníku a řeznickým sekáčkem, který mu připomínal Jima Bowieho a Alamo.

Nesáhl po žádném z nožů, pořád *vyčkával* jako blázen, který na svůj konec čeká na pohovce v obýváku.

Modrou horolezeckou bundu měl promočenou. Třásl se zimou. Svlékl si ji a vyrazil zpátky k obývacímu pokoji...

Zastavil se v koupelně, aby se vymočil. Říkal si, že to není z nervů.

Když u vstupních dveří věšel mokrou bundu na věšák, slyšel, jak přestala téct voda do rezervoáru.

Byli tam venku. *Samozřejmě tam byli.*

Ale možná nepřijdou dnes v noci.

Možná nepřijdou nikdy.

Možná ho sledovací tým má za úkol opravdu jenom sledovat, anebo...

Vtom na tyrkysové dveře někdo zaklepal.